

Sygn. akt IV Ka 379/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale P. M. z Komisariatu Policji w B.

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r.

sprawy **W. J.**

syna J. i M. z domu R.

urodzonego (...) w N.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 28 stycznia 2015 r. sygnatura akt II W 611/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 80 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 379 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem z dnia 28 stycznia 2015r. sygn. akt II W 611/13:

I. Obwinionego W. J. uznał za winnego tego, że w dniu 08 listopada 2013 roku około godziny 10:15 w b. na ul. (...), kierując samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu nie zachował należytych środków ostrożności w wyniku czego doprowadził do bocznego zderzenia z samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powodując uszkodzenie lewego bocznego lusterka, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia, przez co spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego E. K. i jego pasażera S. K., przyjmując, że do zdarzenia doszło na drodze publicznej (...) w P., to jest wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę 800 (ośmiuset) złotych grzywny

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow obciążył obwinionego W. J. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych (sto złotych) oraz kosztami sporządzenia przez biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych opinii w sprawie w kwocie 639, 40 (sześćset trzydzieści dziewięć złotych czterdzieści groszy), a na podstawie art. 3 ust 1 w zw. z art. 23 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. numer 49 z 1983 roku, pozycja 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od obwinionego opłatę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Na podstawie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) ograniczenie obwinionemu prawa do obrony oraz naruszenie zasady kontradiktoryjności postępowania w skutek nie poinformowania (braku doręczenia) w odpowiednim terminie obrońcy o złożonej przez biegłego pisemnej ekspertyzie, w konsekwencji czego doszło do wykluczenia możliwości ustosunkowania się do jej treści, podniesienia zarzutów błędów merytorycznych oraz uniemożliwienia złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania biegłego przez sądem rejonowym prowadzącym postępowanie na okoliczności zawarte w treści opinii,

w konsekwencji także:

b) naruszenie art. 128 § 2 kpk w zw. z art. 39 § 1 kpw przy uwzględnieniu treści § 77 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 Regulamin Urzędowania Sądów Powszechnych w zakresie naruszenia przepisów o doręczeniach stronom postępowania pism dla nich przeznaczonych.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparł je o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego W. J. co do zarzucanego mu czynu, wypełniającego ustawowe znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zasadniczo odpowiada wymogom art. 424 kpk. Sądowa ocena dowodów czyni zadość kryteriom art. 7 kpk, tj. zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, pozostaje wszechstronna i w pełni obiektywną.

Całkowicie nietrafione są sformułowane w apelacji zarzuty obrazę przepisów postępowania, wręcz dowodzą one nieznanomości treści przywołanych przepisów, co tym bardziej zaskakuje, bo przecież apelacja pochodzi od podmiotu tzw. fachowego.

Oczywiście błędnie zarzucił apelujący Sądowi Rejonowemu ograniczenie obwinionemu prawa do obrony. Na rozprawie w dniu 26.11.2015r. w obecności obwinionego i reprezentującego go obrońcy Sąd I instancji podjął decyzję o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego A. P., zakreślił temu biegłemu 21 dniowy termin do jej wydania i zwrócenia akt sądowi oraz rozprawę odroczył na ponad 2 miesiące, do 28.01.2015r. na godz. 8.45, co zostało obecnym ogłoszone, informując że nie będą wysyłane odrębne zawiadomienia i wezwania (k. 68 akt). Tak więc rzeczą stron, w tym obwinionego i obrońcy z wyboru, było należyte przygotowanie się do wyznaczonego terminu rozprawy, w tym zapoznanie się z opinią biegłego. Opinię biegły złożył sądowi z aktami sprawy w wyznaczonym terminie, tj. w dniu 29

grudnia 2014r. Z zestawienia powyższych terminów jasno wynika, że każda zainteresowana strona miała wyjątkowo dużo czasu na przygotowanie się do rozprawy w dniu 28.01.2015r.

Żaden przepis proceduralny nie nakłada na Sąd I instancji obowiązku doręczania stronom opinii biegłego, a powołane w apelacji przepisy art. 128 § 2 kpk (Wszelkie pisma przeznaczone dla uczestników postępowania doręcza się w taki sposób, by treść ich nie była udostępniona osobom niepowołanym), art. 39 § 1 kpw (W postępowaniu przed sądem dowody przeprowadza się na wniosek stron, a w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, także z urzędu. Przepis art. 168 Kodeksu postępowania karnego stosuje się.) oraz § 77 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Jeżeli biegły został zobowiązany do przedstawienia opinii na piśmie, sporządza ją pismem maszynowym i składa wraz z odpisami dla stron, chyba że przewodniczący posiedzenia lub sędzia sprawozdawca zarządzi inaczej), jak to wynika z przytoczonej w nawiasach ich treści, nie określają obowiązku doręczania stronom opinii.

Strony natomiast mogą ubiegać się o odpłatne wydanie im kopii dokumentów z akt sprawy w trybie art. 156 § 2 kpk. Z uprawnienia tego skorzystał obrońca dopiero w przeddzień rozprawy w dniu 27.01.2015r. (k.107 akt) i wnioskowana kopia opinii została mu przesłana niezwłocznie tego samego dnia o godz. 9.24 (k. 110 akt). Miał zatem obrońca dość czasu na zapoznanie się z treścią opinii (która zresztą nie jest ani skomplikowana ani nadzwyczaj obszerna) i sformułowanie ewentualnych zastrzeżeń.

Obrońca mimo prawidłowego zawiadomienia nie przybył na rozprawę w dniu 28.01.2015r., zaś jego wniosek faxowy o odroczenie tego terminu został wysłany o godz. 8.46, zatem po rozpoczęciu rozprawy, zaś na salę rozpraw został przedłożony już po zamknięciu przewodu sądowego i zakończeniu głosów stron. Słusznie też – wobec zawartej we wniosku argumentacji („celem ustosunkowania się przez obwinionego do treści opinii i złożenia ewentualnych wniosków dowodowych”), nie stał się podstawą do wznowienia przewodu sądowego i nie został on uwzględniony, skoro obwiniony na tej rozprawie oświadczył jedynie, że nie zgadza się z opinią i nie składał żadnych wniosków dowodowych. Nie wytrzymuje więc krytyki twierdzenie apelującego o złamaniu przez sąd prawa do obrony obwinionego.

Oczywiście słusznym pozostaje wymiar kary, z jednej strony stosowny do zawinienia i nasilenia złej woli obwinionego, z drugiej strony także adekwatny do bardzo dobrej sytuacji majątkowej obwinionego. Kara 800 złotych grzywny będzie dla obwinionego więc sprawiedliwą i wychowawczą dolegliwością, która przez jej wykonanie powinna wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego, jednocześnie osiągnie zamierzone skutki ogólnoprewencyjne. Spełnia zatem wymogi art. 33 kw.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.